

Con Điều Của Em Tôi

Nguyễn Phước Nguyên

Tôi thả sợi dây cho con điều bay xa hơn nữa. Đưa mắt nhìn về phía ghềnh đá, thằng bé vẫn ngồi đó nhìn con điều bay. Nơi tôi đứng là một bãi biển phía sau lưng ngôi nhà thờ được sửa làm nơi tạm trú cho các em bé tị nạn mồ côi tật nguyền. Trước đó tôi thấy thằng bé đi dọc theo bờ biển nhặt những vỏ sò cho vào một cái túi cầm trong tay. Tôi vẫy tay ngoắc nó. Nó do dự. Tôi mỉm cười và ngoắc nó một lần nữa. Nó đứng dậy và tiến về phía tôi bằng những bước chân rụt rè. Ra dấu cho nó ngồi xuống bên cạnh, tôi hỏi:

— Em tên gì?

— ...

— Em đến đây bao lâu?

— ...

Mắt nó vẫn nhìn con điều. Tôi hỏi tiếp:

— Em mấy tuổi?

— ...

— Em thích con điều này không?

— ...

Mắt nó vẫn nhìn con điều. Tôi đưa cuộn chỉ trong tay cho thằng bé. Nó rụt người lại. Lắc đầu. Hai tay nó ôm chặt cái túi vỏ sò hơn. Bỗng nó đứng dậy và chạy về phía bên kia ghềnh đá. Tôi muốn bước theo để xem nó đi đâu vì tôi không hề thấy nó trong số các em bé ở khu trại này. Không hiểu sao tôi vẫn đứng đó trông theo.

oOo

Từ các soeurs tôi được biết nó là một đứa bé khoảng mười hai, mười ba tuổi — bị bệnh yếu tim. Đến trại này đã gần ba năm, nó là kẻ sống sót sau cùng của một chuyến vượt biển. Từ lúc được cứu vớt đến bây giờ, nó không hề nói một lời gì cả. Người ta cho rằng nó đã chứng kiến một chuyện gì hãi hùng lắm nên thần kinh bị ảnh hưởng, để rồi nó mất tiếng nói. Ai cũng nghĩ thế. Tôi tin thế. Về khu trại này, thằng bé không làm gì ngoài đi nhặt vỏ sò hay ngồi hàng giờ nơi bờ biển. Nó là một đứa bé mất mát nhiều và đáng thương.

Chiều hôm sau, thằng bé đã chờ tôi từ bao giờ nơi ghềnh đá. Tôi mỉm cười với nó; nó vẫn không nói gì cả. Mắt nó nhìn con điều trong tay tôi. Đến khi tôi chuẩn bị thả điều thì nó đưa cho tôi một

tờ giấy. Thằng bé ra dấu bảo tôi đọc. Trong đó chỉ vờn vện vài hàng chữ:

Mẹ,

Con đến rồi. Con không biết mình ở đâu. Ba và chị Hai đã chết. Con không nhớ số nhà. Con gửi thư cho mẹ bằng con điều. Con nhớ mẹ lắm.

Khi tôi đọc xong, nó xếp tờ giấy lại và cột hồ vào con điều. Rồi nó ngồi xuống trên bãi cát chờ tôi. Tôi thả con điều bay lên cao và ngồi xuống bên nó. Mắt nó vẫn nhìn con điều. Một cơn gió lớn thổi lá thư bay tận ra khơi. Nó đứng dậy bước đi. Tôi vẫn ngồi nhìn theo.

Mỗi chiều sau thằng bé đều đến với tôi. Con điều giấy trở thành sợi dây nối liền tôi và nó. Thằng bé đã trở thành một quen thuộc trong cuộc sống của tôi. Những lần nó đến trễ tôi bồn chồn, lo lắng. Nhưng tôi vẫn chờ cho đến khi nó đến mới thả điều. Và không sớm thì muộn, nó vẫn đến. Lúc ngồi bên nhau chờ một cơn gió lớn, tôi thường kể cho nó nghe về tuổi ấu thơ của mình. Ngồi nghe tôi nói, mắt nó vẫn nhìn con điều. Và chúng tôi hạnh phúc. Tôi khi bên nó, nó với con điều của tôi.

oOo

Những ngày gần đi, tôi dạy nó cách làm điều. Có lẽ đoán được điều này nên thằng bé rất chăm chú học, từ cách cột dây, cách chuốt cây uốn thành nan, cho đến cách đón gió.

Thằng bé vẫn đến ngồi bên tôi buổi chiều trước ngày đi. Tôi muốn nói thật nhiều với nó nhưng tôi biết mình sẽ không kềm hãm được những xúc động trong lòng nếu tôi mở lời. Chúng tôi ngồi nhìn con điều bay trong gió. Im lặng. Chợt thằng bé để tay nó vào trong tay tôi, nắm chặt. Tình thương vỡ òa trong tôi, trong nó. Hai bàn tay nắm chặt như một gấn bó, trao gửi ở nhau. Lá thư bay đi. Tôi đứng dậy thả con điều về. Nó cũng đứng dậy. Nhét cuộn chỉ vào trong tay nó, tôi nói:

— Anh cho em con điều này. Cuộn chỉ có thể dùng cho con điều khác khi con điều này hư. Em nhớ cách làm điều nhé.

Nó nhìn cuộn chỉ trong tay, nhìn tôi, rồi quay lưng bước đi. Trông theo dáng nó xa dần, tôi chợt nhớ một điều và gọi lớn:

— Anh chưa biết tên em. Em tên gì?

Nhưng bóng thằng bé đã khuất. Chắc nó không nghe tôi gọi. Tôi bước thật chậm về căn phòng của mình.

Trước khi ra phi trường sáng hôm sau tôi tìm ra bãi biển, mong sẽ gặp thằng bé lần sau cùng. Nhưng tôi thất vọng — bãi biển không bóng người. Chợt tôi thấy nơi chúng tôi thường ngồi có một cái túi nhỏ. Bước lại gần, tôi thấy đó là cái túi của thằng bé. Trên đó là một cái vỏ sò thật đẹp.

Nếu không có cái túi có lẽ tôi đã không bước lại gần đủ để nhìn thấy một điều lạ khác — Trên mặt cát thằng bé đã dùng vỏ sò để xếp lại thành chữ “NGHIÊM”. Tôi đứng lặng người. Tôi cúi xuống nhặt cái vỏ sò lên, cho vào túi. Và bước đi.

Đường ra phi trường chạy dọc theo bờ biển. Tôi ngồi nơi cửa sổ xe buýt nhìn ra. Tôi thấy một con điều giấy bay cao trong trời nắng đang lên. Thằng bé đang tiễn tôi đi. Dựa lưng vào ghế, tôi nhắm mắt lại. Chiếc xe buýt vẫn lao mình về phi trường.

oOo

2-85.

Tôi được tin Nghiêm chết hôm qua. Soeur gửi thư cho tôi biết sau một đêm dầm mưa rất lâu, Nghiêm bị cảm nặng. Dù được chăm sóc rất ân cần, Nghiêm vẫn mê mang. Chiều hôm sau trời nắng gắt và nóng bức. Trong lúc mọi người bận rộn lo buổi cơm chiều, Nghiêm lén ra bờ biển. Nghiêm đã ngã gục trên bãi cát trong cơn sốt, tay vẫn nắm chặt cuộn chỉ và con điều. Đến khi mọi người phát giác ra thì đã muộn. Soeur gửi kèm theo con điều và lá thư sau cùng chưa gửi của Nghiêm. Tôi cầm con điều lên. Bằng hoàng. Hụt hẫng. Căn phòng như xoay vần. Tôi buông người xuống ghế trong thờ thẩn.

Chiều nay gió thật mạnh và nhiều...

Tôi thả sợi dây cho con điều bay xa hơn nữa. Lá thư sau cùng của Nghiêm tôi đã cột theo vào đó. Con điều bay thật cao và thật xa. Chỉ hết. Tôi nắm đoạn chỉ sau cùng trong tay. Thật chặt. Rồi buông. Con điều chao mình, băng đi trong gió.

Tôi đứng nhìn con điều bay xa dần ra khơi. Và mất hút. Tôi nghĩ — Có lẽ Nghiêm đã về tới quê hương. Và với mẹ. □